

KAMRAT-TIDNING

Ansvarig utgivare A. Ingen.

Jubileumsnummer

Huvudredaktör: *Awekå*
Redaktionssekr.: *B. Diamant.*

N:r 1	Prenumerationspris: Helt år kr. 0:50.	16 Oktober Årgång 1	Annonspris, 5 kr. pr m. m. Större annonser rabatt.	1931
-------	--	------------------------	---	------

Anmälan.

Hej Kamrater!

Äntligen ett faktum! Ett glädjande faktum: "Örnsbergs B. K:s Kamrat-Tidning" har sett dagens ljus och utkommit med sitt första nummer, daterat den 16 oktober 1931.

Vi ha med avsikt valt detta datum emedan Örnsbergs Båtklubb från och med nämnda dag kan blicka tillbaka på sin tioåriga tillvaro, och är det dessutom Redaktionen mening att med detta tidningens första nummer bidra till att ytterligare markera dagens stora betydelse.

Vi vilja dock påpeka att tidningens kvalitet och det gedigna innehåll, som är utmärkande för det nu föreliggande numret, icke helt och hållet beror på 10-årsjubileet. Nej, det är Redaktionen bestämda avsikt att allt framgent bemöda sig om att beträffande innehåll och utstyrelse hålla tidningen på samma höga nivå, och skola vi i görligaste mån försöka efterkomma den ärade läsekretsens önsknningar i fråga om innehållet.

Vårt program är: Lättsmälta, medryckande noveller, kåserier och anekdoter, men även en och annan saklig och allvarligt hållen artikel inom motorbåtsområdet. Ävenledes kommer tidningen att hålla sig väl underbyggd om allt som berör motorbåtssporten i den övriga världen. Tidningen har en hel stab väl kvalificerade skribenter utplacerade jorden runt. Vid sidan om tidningens gedigna innehåll vilja vi även så långt utrymmet tillåter, upplåta våra spalter för läsekretsens egna intressen.

En liten frågoavdelning, avsedd för de ärade klubbmedlemmarna, är även inregistrerad. Medlemmarna kan med förtroende inkomma med frågor av vad slag det vara må, och skall Redaktionen så långt förmågan räcker, kostnadsfritt besvara desamma. Med ett ord, tidningens ändamål är att vara till nytta och nöje för kamraterna inom Örnsbergs B. K.

Gott kamratskap stärker klubben.

Högaktningfullt

REDAKTIONEN.

Några ord om Örnsbergs Båtklubb.

Dess bildande och utveckling.

Mälaren — Du tusen öarnas sjö! Hur vacker är du ej! Hur frikostigt har icke naturen låtit smycka ditt vatten. Höga berg, leende dalar, lummiga holmar och branta stup. Här och där en storartad, nära nog imponerande anblick, här och var en tjusande, smekande ögonfägnad. Sådant är du, vackra Mälaresjö. Och runt ditt vatten bygga och bo människorna. I ståtliga slott till minsta koja i rik omväxling. Och de som ej bo vid dina leende stränder, skaffa sig båtar för att så medelst få komma ut och njuta sin fritid på ditt glittrande vatten och dina lummiga holmar.

Vad är då naturligare för båtägarna, som älska Mälaren, än att dessa slå sig tillsammans och bilda klubbar. Båtklubbar ha bildats och fortfarande bildas. Bryggor ha blivit anlagda och nya anläggas alltjämt, där båtarna om aftonen samlas ihop till en brokig fägnad för ögat, och där klubbmedlemmarna i vackra sommarkvällar under gott samförstånd träffas och dryfta sina rön och intryck inom motorbåtssporten.

Så tillkom på sin tid Örnsbergs båtklubb. Några båtägare fann i den mot söder lugna, inskjutande Mälarviken med i öster det höga, skyddande "Örnsberget", en inbjudande plats. De vände sig till Fabriksör Vetterlind som på den tiden var ägare till stranden och de fabriksbyggnader som ännu delvis stå kvar, (det var år 1913), med förfrågan huruvida de kunde få förtöja några båtar i viken; de voro då 3 till antalet. Deras begäran beviljades visserligen då, men redan året därpå återtog fabr. Vetterlind sitt förut givna löfte, och nu fanns ingen annan utväg för att få ligga kvar i den lugna viken, än att vända sig till Ingenjör Nockhoff, vid Vinterviken.

Vintervikens strandområde gränsade intill Örnsbergsområdet, och på

så sätt skulle förflyttningen bli på sin höjd ett par tre meter, ifall nu Ingenjör Nockhoff samtyckte. Ingenjör Nockhoff visade förståelse och med ringa om och men beviljade han deras begäran.

Flera båtar hittade så småningom dit och snart nog anlades en några meter lång brygga, och i och med detta uppstod även tanken på bildandet av en klubb. Man överenskom om en gemensam utflykt till Lindöudd på Lovön, där man även ämnade dryfta bildandet av klubben. Sagt och gjort. Under sång och glam och gott kamratskap irtog man på kinesiskt vis den gemensamma måltiden, uppdukad på den rödgulgröna gräsmattan. Det var söndagen den 16 okt. 1921. Mot eftermiddagen, då hemresan skulle anträdas var Örnsbergs båtklubb, churu blott med 10—11 medlemmar dock ett faktum.

Till klubbens första styrelse hade valts: David Persson, ordf.; E. Strömbeck sekr.; Sundholm, kassör.

Redan på våren året därpå började man sätta i gång på fullt allvar, och en 30 meter lång brygga anlades. Klubben växte snabbt och år 1923 kunde man glädja sig åt icke mindre än 36 båtar. Men alltjämt inströmmade anmälningar om medlemskap och klubben ansåg sig inom kort nödsakad att ånyo utvidga, varför ytterligare en 30 meters bryggänga tillbyggdes. Och i dag, den 16 okt. 1931, är medlemsantalet uppe i mellan 60—70 medlemmar.

Otaliga äro de minnen, som de äldsta medlemmarna ha att förtälja, men utrymmet tillåter icke att här närmare relatera desamma. Vi vilja dock med några ord omnämna att klubbens första tävling gick av stapeln år 1922. Banan gick från Slagsta holme runt Estbrötet och dess längd var c:a 3 distansminuter. Som första pristagare inkom "Amerika-

Den 16 oktober 1931.

KAMRATSKAP.

Finnes något ord som klingar vackrare och säger mera än ordet Kamrat! — Kamrater! — Finnes det männe något högre och mera eftersträvansvärt inom en arbetsplats, en sammanslutning eller i det privata livet, än just känslan av att veta sig vara omgiven av goda, ärliga och redbara kamrater, och känna och erfara att man även själv är avhållen och uppskattad som sådan. Gott kamratskap är den egentliga kryddan inom en arbetsplats, den så att säga skapar den verkliga arbetsglädjen; man längtar till sin arbetsplats och finner glädje i sitt arbete. Med ett ord: man trivs.

Hur många gånger har man icke hört sägas:

— Jag trivs inte alls på min nya arbetsplats. — Jag trivs inte med kamraterna. Jag vet inte riktigt vad det är, men som sagt, jag trivs inte.

Sådant kan man få höra varje dag. Vad är orsaken?

— Jo, i många fall har man ännu icke hunnit lära känna sina nya kamrater; man förstår dem kanske icke. Efter en tids samvaro brukar det oftast te sig helt annorunda: man har lärt känna kamraterna.

Samma är förhållandet inom klubbar och sammanslutningar av vad slag de vara må, och även i det privata livet. Samvaro skapar i flesta fall förståelse.

Om vi nu, som sig bör, skall tala om en båtklubb, är ju denna icke tillkommen och bildad enbart för att giva varandra det ekonomiska stöd, som fordras för hyrandet av en strandremsa där man kan förtöja sina båtar, utan även för att i någon mån förena nytta och nöje. Tävlingar och gemensamma utflykter är något som på samma gång det bereder oföglömliga nöjen, även stärker kamratkänslan. Hur roligt skulle det icke vara, att någon gång under de korta sommarmånaderna få göra en gemensam utflykt och med barn och blommor och packade matkorgar samlas på en vacker holme. Inte bara därför att vi, "gubbar", få komma tillsammans och få språka, byta tankar och åsikter och tömma ett glas med varandra; vi skulle därmed även bereda våra fruor en nöjsam avledare i deras många gånger trista och strävsamma tillvaro mellan de fyra väggarna, för att nu inte tala om vilken stormande glädje det skulle bereda barnen att med anordnandet av några enkla men roliga idrottsliga täv-

Nisse". Tävlingsbanan år 1931 var 20 distansminuter. Detta sagt som en jämförelse från år 1922 till år 1931. Ett talande bevis för vad klubbens medlemmar kunnat åstadkomma även beträffande båtar.

Leve Örnsbergs Båtklubb!

K—r.

lingslekar låta dem få tumla om på land och i vatten.

Detta är något som stärker samhörighetskänslan, skapar förståelse och gott kamratskap inom klubben. Och att viljan till förståelse och kamratkänsla inom Örnsbergs båtklubb icke saknas, därom vittnar mångt och mycket bland de papper som äro samlade och förvarade inom klubben under de gångna tio åren. Alla, som i ord och skrift låtit höra sig, det må vara i skämt eller allvar, alltid har pointerats nyttan och nöjet med klubben.

Som ett litet exempel på kamratkänsla och omtanke för klubbens trevnad vilja vi här medtaga slutstrofen i ett litet opus på vers, författat av vår högt aktade klubbmedlem, f. d. sekreteraren E. Sjöström, och uppläst och tillägnat klubben vid en föregående festtillställning.

Sedan Sjöström i tretton strofer med dräpande satir och god humor skämtat med envar inom klubben är han likväl litet ängslig för, om han möjligen skulle ha glömt någon, och som nu kanske känner sig missnöjd, men i så fall liksom beder han dem om tillgift och uppmanar envar att likväl med honom instämma uti att det i alla fall är förbaskat roligt att någon gång då och då få träffas gemensamt.

Sjöström säger i slutstrofen:

Jag hoppas nu att ingen missnöjd är på något vis;
man kan ju inte hinna ge åt alla ros och ris.
Men uti en annan sak vi äro alla överens ändå
att så här en gång emellanåt få träffas uti Ö. B. K.
Hejsan gubbar, är ni mä på de' och alla uti korus svarar: "Ja var så lugn för de!"

Och det är så sant vad hr Sjöström säger: Det är verkligen roligt att få träffas någon gång då och då både vinter och sommar.

Må det därför ligga styrelsen om hjärtat att en och annan gång föra klubbmedlemmarna tillsammans och då ej att förglömma en gemensam utflykt under sommaren. Ty samvaro befrämjar kamratskapet och skapar enighet, och enighet ger styrka!

A. W. Kreüger.

Även ekstockar måste föra reglements-enliga lanternor.

Till Ö. B. K:s Kamrattidning inberättas att för en tid sedan ett par personer voro ute och rodde med en ekstock. Det fanns visserligen en liten motor i ekan, men som den är inmonterad endast för syns skull, brukar årona vara den egentliga drivkraften. Polisbåten uppenbarade sig plötsligt, satte full fart och höll så när på att ramma den lilla nätta ekan.

— Varför har ni ej lantärnor?

— Det här är ju en ekstock invändigt en av männen.

Men den förklaringen båtade föga. Det blev 30 kr.

Den av polisen så brutalt behandlade båtägaren säges vara hamnkaptän i någon klubb, vilken veta vi ej.

En rundvandring på Örnsbergs båt-brygga.

En av Ö. B. K:s Kamrattidnings medarbetare gjorde söndagen den 4 oktober en liten fransysk visit till Ö. B. K:s båt-brygga i anledning av det stundande 10-årsjubileet.

— Något roligt minne fråga vi en liten korpulent herre med ett jovialiskt utseende, som bredbent och trygg, med pipa i munnen, står och spejar ut mot sjön.

— Det kan ju ställa sig svårt att så här i en hast erinra sig något, säger han. Men jag skall försöka. — Det var år 1923, vi brukade då hålla till vid Kungsbryggan på Svartsjölandet. Det var en härlig plats, men det var ett elände med kreaturen, som gingo lösa omkring där. Jag kommer ihåg hur en liten rar kossa en gång länsade en kamrat Lindholms hela matförråd. Och de va inte lite, ska jag säga: 2 kilo potatis, 1 kilo spisbröd, smör och köttrester, ja, med ett ord, rubb och stubb, till och med en handduk fick rum i kosans trinda mage. Men en sak glömde hon — som väl va, — brännvinspluntan. Och när Lindholm hade brännvin, så hade ju vi alltid en liten matbit till övers, så det ordnade upp sig i alla fall.

Vi gå några steg framåt bryggan och stöter så på en annan herre. En kraftig, ung man med bruna, gnistrande ögon och en härlig kopparbrun färg över sitt nära nog vackra ansikte.

— Någon rolig historia, säga vi och buga oss.

— Det finns många, svarar han leende och visar två rader friska, vita tänder.

— Det var en höst, vi höll på att draga upp våra båtar. Den tillförordnade uppbörds-mannen hade fått litet för mycket av de obligatoriska litrarna, och gick och lullade på bryggorna, likt en sjöman på ett fartyg i storm. Så med ens, var han försvunnen och ingen visste vart han tagit vägen. Vi fruktade det värsta och snart var dragningen i full gång. När vi som bäst var i fullt arbete med bosshakar och draggar, få vi höra en röst bakom oss, som förvånat frågar:

— Va fan gör ni? — Är det någon som ramlat i spä't?

— Vi vända oss om — — — Där står han — Brocke Svenson, livs levande framför oss. — I stället för svar möttes Brocke av en rungande skrattsalva, och den tragikomiska händelsen blev ett roligt minne.

Medan vi så promenera fram och åter på bryggorna kommer en hel liten flottlj stävande mot båthamnen. Båtarna göras fast. Sång, glam och glada tillrop vana som projektiler runt den lilla vackra båthamnen.

Sedan båtarna förtöjts närma vi oss en grupp glada bussar och framföra vårt ärende.

— Glada minnen, ropa de i korus. — De finns många, många glada minnen. Men redaktörn kan skriva upp, att vi i dag, söndagen den 4 oktober, 8 — 10 kamrater haft en gemensam rundresa runt Svartsjölandet. Skriv att det varit en förb—t gemytlig resa, och ett minne för livet.

Världens gång.

Av Gustav Fröding.

Havet välte, stormen ven,
vågorna rullade asklikt grå.
"En man är vräkt över bord kapten!"
"Jaså."

"Ännu kan ni rädda hans liv,
kapten!"
Havet välte stormen ven.
"Ännu kan en lina den arme nå!"
"Jaså."

Vågorna rullade asklikt grå.
"Nu sjönk han, nu syns han ej mer
kapten!"
"Jaså."
Havet välte, stormen ven.

Några steg från den bullrande gruppen står en mycket ung, proper man och betraktar med förtjusta ögon en vacker, till synes för året ny båt. Vi nämner vårt ärende.

— Ett roligt minne, säger han tvekande. Jag har ännu inte hunnit samla några sådana, men om redaktören tillåter, skall jag berätta en liten trevlig historia, fast den förstås inte berör Örnsbergarna.

Vi tacka, och den unge, sympatiska mannen berättar:

— Ett stort fartyg förläste, och bland hela besättningen blev endast en räddad, en ung man. Han kastades upp på en liten obebod ö någonstans i Söderhavet. Efter många år förläste återigen ett fartyg i samma farvatten, och denna gång blev en ung flicka den enda som räddades, och kastades i land på samma ö som sjömannen. Några veckor hade gått och de unga tu lägo under en skuggig palm och småpratade.

— Hur länge har du varit här, frågade flickan leende och höll hans hand i sin.

— Åtta år, svarade mannen.

— Stackars liten, säger flickan och kysser honom. Ensam här i åtta långa år.

Efter en stund lägger hon sin arm om hans hals och viskar i hans öra:

— Nu ska du få något av mig, som du fått försaka i åtta långa år.

— Å fan! utropade mannen. — Har du verkligen snus med dig?

A. W. K.

HÄMNDEN ÄR LJUV.

— Häromdagen när du stod på bryggan, då skrattade du åt mej och min båt... Gjorde du inte, va? — I dag är det jag som skrattar åt dej, förstår du! — Farväl gamle gosse!

En vacker motorbåt

passande till sommarvilla finnes till salu om hänvändelse göres till

Brandkärs-Johan.

Varför Fiskar-Johan hatade motorbåtar.

Långt ute i skärgården på den idylliska lilla ön, vi kunna kalla den Fiskarholmen, sitter fabrikör Pettersson på verandan till sin ägandes villa och småpratar med en av öns storpampar, specerihandlare Karlsson, medan de då och då låter den kalla, starkt mahognyfärgade groggen sig väl smaka.

Ute på fjärden synes Fiskar-Johan med sin präktiga koster för en svag västan komma kryssande mot Fiskarholmens brygga.

— Det är fan så märkvärdigt, säger fabrikör Pettersson, och drar ett djupt bloss på sin maggördade cigarr, att Fiskar-Johan, som annars är en så förständig och praktisk man, inte har skaffat sig en motorbåt som fortskaffningsmedel på sina långa fisketurer, utan ännu envist håller fast vid de numera gammalmodiga och tidsödande segelbåtarna. — Karlen faktiskt hatar motorbåtar.

— Det har sina orsaker mumlar Karlsson och blinkar knipslugt med ögonen.

— Jaså, vad då för orsaker? undrar Pettersson.

— Jag kan ju berätta dig historien säger specerihandlar Pettersson, litet mystiskt menande, men med villkor att det stannar oss emellan. Det är inte många på ön som känner till historien, och Fiskar-Johan blir tusan rasande bara man nämner namnet motorbåt.

Karlsson tar sig först en försvarlig klunk, torkar sig med avigsidan av handen om munnen, och så börjar han:

— Jo, ser du, det är väl nu ungefär en fem år sedan fiskar-Johan gjorde sig av med sin motorbåt, och det —

— Har han haft en motorbåt avbryter Fabrikör Pettersson med förundran.

— Jojomensan, fortsätter Karlsson, och en präktig sådan, ska du tro. Första kvällen var han ute och plöjde på fjärden så skummet yrde om bogen. Och dagen därpå redan klockan 2 på morgonkulan stävade han iväg de 20 distanserna utåt havsbandet till de givande grynnorna. Om ett par timmar var han framme; det var annat det, än sitta timtal kryssande med sin gamla koster. Fångsten blev god, och Johan startade för hemresan, nöjd och glad.

Han hade väl gått ett par hundra meter, så stannade motorn. Johan vevade och drog, drog och vevade, men de va lögn. Motorn var död. Han plockade

isär och ihop väl tjugo gånger, men ingenting hjälpte. Det var mol dött. Hela dagen gick, kvällen bröt in och Johan låg kvar och drev där ute i yttersta skären. Han var hungrig och trött, svettades och svor så man tycker motorn kunnat tända av bara de rödglöd-gade ederna. Men ingenting hjälpte. Äntligen klockan 4 på morgonen dagen därpå fann fyrmästare Jonsson honom, drivande vart ödet ville, mer död än levande, och han tog honom på släp till Fiskarholmens brygga. När så äntligen Fiskar-Johan åter stod på fasta landet och sneglade ner mot den "förbannade" motorskorven, sade han:

— Gjorde jag rätt skulle jag sänka hela otyget. Så jag blev av meat för alltid.

— Vad har du betalt för båten? frågade fyrmästaren.

— Tusen riksdaler, sade Johan buttert.

— Ska du ha tre hundra för skrot-högen, frågade fyrmästaren och flinade försmädligt.

— Ta skiten, sa Johan. Jag är glad jag slipper se sattyget.

Sagt och gjort. — Johan fick trehundra. Fyrmästaren fyllde bensin i tanken, lade loss, vinkade farväl, och Fiskar-Johans präktiga motorbåt plöjde åter fjärdens glittrande vågor, så skummet yrde om bogen. Nu kanske du förstår varför Fiskar-Johan hatar motorbåtar.

Awekä.

Kryssprickens klagan.

Jag arma lilla kryssprick, ack så liten, nog kunde jag fått va i fre' i all min dar. Fått stå här nöjd. — Jag är ju snart utsliten.

Och sluppit bli så grymt förbannad av en var.

Du grymma människa mig hör:
"Vad har jag gjort dig, Ingenjör,
att du i banan tog mig me' —?
Ack, om jag blott fått va' i fre'?"

"Jag dig dock förlåtit och nickat och blundat
om blott vännen Lill-Jan mig hälsat och rundat."
—ii—

Sven Törnblom & C:o

Motorreparatörer.

Specialité:

Ompackningar av motorer under full gång. Fina rekommendationer lämnas av Hamnkaptenen.

Lektioner

i konsten att prata och ljuga lämnas av rutinerad lärare.

Högaktningfullt
Bergerius, Stockh. Spårv.

FRÅGOAVDELNING

NI FRÅGAR, VI SVARAR.

Under denna rubrik får läsekretsen insända frågor rörande allt under himmel och jord, vilka frågor Redaktionen kostnadsfritt besvarar.

Fråga: Kan Redaktionen uppgiva namnet på någon verkligt skicklig motorreparatör?

Motorbåtsägare.

Svar: Vänd eder med förtroende till Sven Törnblom. Vid Örnsbergarnas senaste tävlan packade han om Bagar-Kalles motor under full gång.

Fråga: Pumpen på min motor klickar alltid. Kan man köra med motorn utan vatten?

Nyborjare.

Svar: Ja, för all del. Gör som Valberg, han körde en gång utan vatten så motorn var rödvarm. Då tog han upp en hink vatten och slog över hela motorn. Cylindrarna sprack förstas, men det går bra ändå, påstår han.

Fråga: Varför rundade icke Lill-Jan krysspricken på Slagsta fjärd, vid senaste tävlingen?

Nyfiken.

Svar: Redaktionen har vänt sig till Lill-Jan för att få besked i frågan och han svarar:

— Krysspricken! — Visst fan visste jag var krysspricken låg. Jag visste väl de. Jag har väl kunnat runda den. — Visst fan har jag kunnat då. Men varför gick inte Sotarn runt? — Han gick före mej, och jag följde efter. De va just felet då, förstår ni.

Fråga: Kan man få upplysning på något bra badställe till nästa sommar?

Kampare.

Svar: Hallberg brukar ta sig ett uppfriskande bad vid Örnsbergs båtbrygga. Han kör direkt från båtarna med kläderna på. Han berömmar platsen.

Fråga: Vi har en stor vacker katt, men han börjar bli gammal. Vet Redaktionen någon som åtar sig uppdraget att döda katten. Han får en halv liter för besväret.

Kelgris.

Svar: På katter är Bagar-Kalle fin. Men gäller det en ko, är han borta.

Fråga: Känner Redaktionen till någon verkligt skicklig hunddressör?

Hundägare.

Svar: Vänd eder till korvstoppar Friberg. Han är bra.

Fråga: Varför bjöd Ville Karlsson Mack-Johan på kaffealva vid båtbryggan, strax efter tävlingens slut?

Avundsjuk.

Svar: Saken var den, att Mack-Johan, som vid tävlingen låg några hundra meter före Ville, och hade 1931 års sjökort framför sig, observerade att Ville höll på att glömma krysspricken. Då hojtade och skrek Mack-Johan allt vad han orkade, och hytte med handen och pekade bortåt pricken. Ville fattade och förstod, girade styrbord och rundade pricken i sista minuten. De kunde ju vara värt en kaffealva.

Fråga: Jag går nattvakt vid en båtbrygga; har bra betalt och lätt arbete, men jag är så förb—t trött om nätterna. Tror Redaktionen att man törs ta sig en tupplur då och då i någon av båtarna?

Jon Blund.

Svar: Har ni åtagit er platsen, har bra betalt och lätt arbete, bör ni också sköta den. Annars brukar det sluta illa. Redaktionen känner till sådana fall.

Fråga: Skall jag svänga åt höger eller vänster när jag möter en båt på sjön?

Oviss.

Svar: När ni möter en båt på sjön kan ni "svänga" vart fan ni vill, men om ni möter en båt på land bör ni hålla babord, särskilt i gamla stan, där det är trångt om utrymmet.

Fråga: Är det nödvändigt att motorbåtar ha reglementsensliga ljussignaler.

Ängslig.

Svar: Snickar-Erik torde kunna ge besked därom.

Fråga: Jag skulle vilja, för att skilja mig från mängden, skaffa mig en torpedjagare. Kan man göra förfrågan inom Svenska marinen? Undrar

Originell.

Svar: Bästa vän! Skaffa säger ni, det stöter på stjäla. Och i så fall är ingen idé att ni vänder eder till marinen. Bättre då fara ut till Mjölkö... Bomans gamla jagare ligger där. — Ta den!

Fråga: Kan en moter få valpsjukan. Förundrad Örnsbergare.

Svar: Ja, det är nog så rätt så. Lindens motor vet vi säkert en gång haft valpsjukan. Det har han själv sagt.

Fråga: Hur ofta utkommer Ö. B. K:s Kamrattidningen.

Annonsör.

Svar: Ni skall få besked i nästa nummer.

RÅD och RÖN.

Se alltid till, före en utfärd med din båt, att motorn är i fullgott chic; att magnet och förgasare fungera tillfredsställande, ty dessa båda maskinelement utgöra "hjärtat" i motorn.

Se dessutom till att bensin finnes i tillräcklig mängd och att alla rör och förskruvningar för bensinen, äro täta; är så ej fallet, ligger däri ett stort riskmoment enär vi alla veta att utströmmande bensin omedelbart förgasas och under sådana förhållanden är oerhört lättantändigt. Det behövs bara en gnista från en trasig tändkabel eller genom ovarsamhet med tändsticken du använder vid tändandet av din pipa eller cigarrett och en olycka kan ske. Eld ombord i öppen sjö kan med skäl sägas vara bland det värsta man kan råka ut för.

Se dessutom till att tillräckligt med smörjolja finnes i motorn och alla smörjkoppar, samt att olja dessutom finnes ombord för påfyllning.

När du sedan kommer ut och kanske skall ligga förtöjd under natten; lägg då ej din båt för en öppen fjärd, utan försök alltid att få skydd bakom en udde eller i en vik, där ej sjön kan slita förtöjningarna. Många finnas, som på så sätt genom tanklöshet fått sina båtar mer eller mindre skadade.

Vill du sedan spå väder, behöver du bara aktgiva på mäsarna, ty dessa äro ganska säkra väderleksprofeter. När du ser att mäsarna helst vilja hålla sig över land och där idka så kallad segelflygning med vingarna utsträckta och med huvudena riktade åt visst håll så kan du i nio fall av tio vara säker på att du har något oväder i analkande. Ja, det är som en klubbmedlem sa, när han såg detta: "Nu är det säkert något sk—t i väster.

Calle Hallberg.

Prenumerera på Ö. B. K:s
KAMRATTIDNING!

Gynna

tidningens annonsörer!

FRÅN UTLANDET.

Svenskar som utmärka
sig i internationella
motorbåtstävlingar.

— Från vår korrespondent —

Vid de internationella motorbåtstävlingarna, som för någon tid sedan hölls i Venedig, erövrades Rossi-pokalen av den svenska båten S 26, förd av Gunnar Jacobsson. I tävlingen "Lagunen runt" blev S 26 och S 2, Sverige, resp. etta och tvåa. Den sistnämnda båtens förare var Rickard Rönström.

Vid en föregående tävling vann Rickard Rönström, Sverige, första loppet i klass D för motorracers.

KMK har från den stora tyska utbordarklubben mottagit ett lyckönskningstelegram med anledning av de båda svenska racerförarnas framgångar i Lido. Svenskarna ha där som bekant i konkurrens med de bästa deltagare från 18 nationer vunnit flera lopp.